

Доля

Ліна Костенко

Наснився мені чудернацький базар:
під небом, у чистому полі,
для різних людей,
для щедрих і скнар,
продавалися різні Долі.

Одні були царівен не гірш,
а другі - як бідні Мін'йони.
Хто купляв собі Долю за гріш.
А хто - і за мільйони.

Дехто щастя своїм платив.
Дехто платив сумлінням.
Дехто - золотом золотим.
А дехто - вельми сумнівним.

Долі-ворожки, тасуючи дні,
до покупців горнулись.
Долі самі набивались мені.
І тільки одна відвернулась.

Я глянула їй в обличчя смутне,
душею покликала очі.
- Ти все одно не візьмеш мене, -
сказала вона неохоче.

- А може, візьму?
- Ти собі затям, -
сказала вона суворо. -
За мене треба платити життям,
а я принесу тобі горе.

- То ж ти така?
Як твоє ім'я?
Чи варга такої плати?

- Поезія - рідна сестра моя.
Правда людська - наша мати.

І я її прийняла, як закон.
І диво велике сталося:
минула ніч. І скінчився сон.
А Доля мені зосталась.

Я вибрала Долю собі сама.
І що зі мною не станеться -
у мене жодних претензій нема
до Долі - моєї обраниці.